

Autor: Karel Veliký

Prof. Dr. Pierre Vial z Lyonu, zakladatel hnutí **Terre et Peuple**, věnoval jednu ze svých pravidelných analýz světového dění jevu několika posledních let: **sblížení pravice a dokonce tzv. krajní pravice s Izraelem**, resp. s jeho zájmy. Ve státech vystavených masové kolonizaci z Afriky a Asie jsou mnozí příslušníci židovských obcí zneklidněni. [1] Obávají se islamizace Evropy. Nestaví se proto svrchovaně odmítavě k odporu ve formě populistických stran a hnutí, k nimž se hlásí ti Evropané, kteří ještě disponují zdravými instinkty obrany a přežití: Pokroková strana v Norsku, Lidová strana v Dánsku, Švédští demokraté, Vlámský zájem ve Flandrech, Strana pro svobodu v Nizozemsku, Svobodná strana Rakouska a Svaz pro budoucnost Rakouska, Liga Severu z Itálie, Britská národní strana aj. Že etnická různorodost nesvědčí stabilitě, dnes opatrně uznávají už i ti, kteří za její realitu nesou politickou zodpovědnost. [2] Letos bylo možno prosadit zákaz nošení burky ve Francii a v Belgii, zákaz stavby minaretů ve Švýcarsku, omezení imigrace ze států mimo EU ve Spojeném království (s platností od dubna příštího roku). [3] „Tyto úspěchy hodnotíme naprosto kladně, vše co nás posilní, je třeba využít a podporovat“, píše Vial. Zároveň však upozorňuje na nezbytnost střízlivé pozitivní kritiky. Skutečné problémy zabudované pevně v systému totiž v jeho rámci řešit prakticky nelze. [4]

Zdůrazňuje také, že případný podíl populistů na vládách představitelů demokracie nezřídka vítají či přímo podporují jako ideální možnost kompromitovat své odpůrce a naředit vlastní viny. Hra na kompromis, k níž vyzývají, vede v parlamentních lavicích zpravidla ke zradě vznešených cílů a bojů vlastního mládí. Připomíná osud Gianfranca Finiho, který rozbil Italské sociální hnutí, z něhož vzešel, založil nechvalně známou konzervativní Národní alianci, připojil se k Berlusconiho vládě a dnes je předsedou poslanecké sněmovny. Nevynechal přitom jedinou příležitost pošpinit Mussoliniho „dvacetiletí“, o němž jinak i lidé ze současné italské levice uznale hovoří jako o době, která byla zemi prospěšná. Vial, který si přirozeně nejvíce všímá situace ve Francii, spatřuje „syndrom Fini“ v nynějším vývoji Národní fronty. Hervé Novelli, státní sekretář na ministerstvu obchodu, již vzkázal: „Marine není Jean-

Marie; zjevně se neprofiluje stejným jazykem.“ Ale i starý pán překvapil, když v Argenteuil označil barevné přistěhovalce za „větev francouzského stromu“ a na jednom volebním plakátu se objevil vedle mladé ženy mághrebského původu! Doufá, že se jeho Národní fronta stane „akceptovatelnou“? Taková perspektiva se rýsuje: po obecné kocovině ze Sarkozyho by „pravicová“ Unie pro lidové hnutí mohla najít spojence právě v NF! Hlavně však P. Vial varuje před spojenectvím se Židy na protiislámské barikádě: „Znamenalo by to konflikt na Blízkém východě rozdvajit a přenést na Evropu.“ Představitelé populistů se přitom ochotou k tomuto paktu nijak netají. Rétorika Geerta Wilderse je zcela filosemitská: „Žil jsem v té zemi a tucetkrát jsem ji navštívil. Podporuji Izrael. Především je to od exodu před 2000 lety až po Osvětím židovská země, pak protože je to demokracie a nakonec proto, že představuje náš nejpřednější obrannou linii.“ Patrik Brinkmann, donedávna neznámý obchodník, který se vynořil v Německu a pěti miliony eury slíbil financovat hnutí Pro Köln – Pro NRW, na jejím sjezdu mj. prohlásil: „Na židovství nahlížíme jako na integrální součást západní kultury. Kdo je antisemita, nemůže být vlastenec [...] Jsem velmi hrdý, že se v Německu mohu podílet na budování moderní a seriózní pravice strany...“ Ve svých textech se otevřeně zasazuje pro „životně důležitou alianci mezi Evropou a Izraelem“; jinde se vyznává: „Židovská kultura je pro mne nedělitelně spjata s křesťanstvím. Antisemita je proto v rozporu se svou vlastní kulturou.“ Za izraelské zájmy opakovaně vystoupili G. Fini a jeho stranický kolega, římský starosta, G. Alemanno; i Marine Le Pen je od roku 2005 členkou „jediné studijní komise pro vztahy k Izraeli“ – pro identitní síly je však jakýkoli „košer-konzervatismus“ strašlivou pastí. Jediný možný způsob, jak „hrát“ se systémem, je rezignovat na jeho pravidla a hrát hru vlastní, bez podbízení se. Největším nebezpečím pro nás ostatně není islám, ale černoši a Arabové trvale usazení na evropské půdě a míšení s nimi, které nevratně mění podobu a etnickou skladbu obyvatel Evropy. |5|Dnes stojíme před rozhodnutím: buď ji ubráníme, nebo se propadneme na úroveň míst jako Jižní Amerika, kontinent, jehož určujícím živlem je mestic.

Z uvedeného P. Vial vyvozuje následující zásady:

- Evropané se nesmějí nechat vtáhnout do konfrontace mezi Izraelem a arabskými muslimy, **která se nás netýká**. Není to naše válka. Nechme syny Abrahámovy proti sobě navzájem bojovat.
- Volební výsledky identitních sil v Evropě jsou velmi dobrá věc a je nutno udělat všechno pro to, abychom je zlepšili, avšak nepoddávejme se iluzím: **chce to ještě čas**, než bude existovat možnost nahradit současný systém.
- Nehledě na to musí být tento cíl naší směrnicí. Bojujeme za to, že jednoho dne zvítězí **identitní revoluce**.

Proto je třeba, ať už přijde cokoli, nezlomně trvat na věrnosti našim zásadám, našim přesvědčením, našim solárním vyznáním. Tato **věrnost je naším jediným bohatstvím**. Chraňme ji proto jako poklad...

Manifestuje se jako optimistické, nekompromisní a neohrožené stvrzení našeho světónázoru:

- Rasové míšení je pro evropské národy **smrtelným nebezpečím**.
- Odmítáme **liberální kapitalismus**, to znamená vládu peněz a vykořisťování pracujících

lidí, a bojujeme proti němu. [6]

- Schvalujeme nezbytnost sociální legislativy a etnické solidarity v rámci **organického hospodářství**.
- Schvalujeme nezbytnost **priority politické suverenity** před ekonomickými silami, jejichž neohraničená svoboda musí být omezena politickou mocí a držena v zákonných mezích.
- Schvalujeme nezbytnost **evropské říše** jako mocenského bloku, který dovolí držet v šachu americko-sionistickou hegemonii. [7]
- Schvalujeme nezbytnost **multipolárního světa**, v němž Evropa může bránit své spravedlivé zájmy, k čemuž mohou posloužit i přechodné pakty s jinými geopolitickými velmocemi, například s Indií nebo Čínou.
- Schvalujeme nevyhnutelnost naprosté **solidarity mezi západní Evropou a Ruskem**. [7b]
- Na základě etnopolitických daností, jejichž působení se projevuje všude na světě, schvalujeme prioritu **zákonů krve**. Identita je nejprve a především podmíněna etnicky. Této pravdě je třeba vši silou dopomáhat k vítězství. Revoluce 21. století bude identitní.

Hnutí Terre et peuple úzce spolupracuje se všemi evropskými kamarády, kteří souhlasí s těmito zásadami.

Poznámky:

1. Xenofobie mladých muslimů je pochopitelně namířena i proti všem původním obyvatelům Evropy, hlas Židů organizovaných v obcích je ale vzhledem k jejich výjimečnému postavení slyšet, aniž by jej lidskoprávní establishment (potažmo nějaký „aparátčík“) mohl diskvalifikovat jako projev „rasistů“. A především: **židovská identita** se nerozpouští, její silné uvědomění je pro své nositele privilegiem i prokletím.
2. Uznat, že etnická (či náboženská) různorodost vytváří trvalá napětí někde „daleko“, v Barmě nebo v zemích bývalé Jugoslávie, nebyl pro západní liberály a jiné „slušné lidi“ problém nikdy: předobrazem šťastných „duhových“ zítřků měla být „etnodiverzita“ jen v západní Evropě. S počátkem nového tisíciletí však vůči této utopii znatelně ochladli i ti od reality barevných čtvrtí nejvzdálenější a etnomasochisticky nejzaslepenější stoupenci. Pochyby v jejich milieu ještě zesílil harvardský politolog **Robert Putnam**, „jeden z nejslavnějších současných sociálních vědců“, který ve své studii z roku 2006 dospěl k „objevnému“ závěru, že „pro většinu míst je etnická diverzita pohromou“: „Čím je jí víc, tím méně si lidé věří.“ Rehabilitoval tak alespoň částečně lidovou zkušenost vyjádřenou v různých předsudcích, resp. zkušenost formulovanou již v dílech některých antických autorů.
3. Druhou věcí je, v jaké míře jsou uvedené státy ochotny či schopny tuto, a jinou, „etnickou“ legislativu vůbec uplatňovat. Vždyť v některých již existují široké enklávy alogenních, kde je vlastně dodržovat nelze: „své“ území si „spravují“ sami a výkonná moc hostitelské země zde má možnost zasahovat jen velmi selektivně. Více o tom např. Walter Laquer, *Poslední dny Evropy*, Praha 2006. Podle Afshina Elliana, profesora práva na univerzitě v Leidenu, ovšem žijeme – se zřejmou narážkou na Wildersův **politický proces** v Nizozemsku – v islámské zemi už všude tam, kde „nesmíte říct, že islám je zaostalé náboženství a že Mohamed je zločinec.“
4. Např. kapitalista uvidí v alogenních vždy především potencionální koupěschopné zákazníky, levičák, sociálními demokraty počínaje, pak „snadného“ voliče, jenž ještě uslyší na

jeho sliby (viz třeba labouristický dovoz „voličské základny“ do Británie nebo masová legalizace ilegálů Zapaterovou vládou ve Španělsku v roce 2004 jako **nejkřiklavější případy**). Otázku, zda Evropa skutečně potřebuje „své“ alogenní na nejrůznější nekvalifikované, „špinavé“ manuální práce nebo naopak jako vysoce kvalifikované, mimořádné specialisty, zde ponecháváme stranou, neboť si zaslouží širší prostor.

5. Ti z teoretiků odporu, kteří považují vystěhování milionů alogenních z Evropy za již neproveditelné i v případě radikální proměny společenské atmosféry, nacházejí jistou útěchu v segregáčním modelu. Ještě v roce 1994 Maphela Rampele, vdova po černošském aktivistovi Steve Bikeovi, zpravodaji BBC tvrdila: „Věřte mi, **apartheid** fungoval. Byl to strašně úspěšný systém, který splnil svůj cíl naprosto rozdělit rasy Jižní Afriky – ekonomicky i psychologicky.“ Systém, který vládl na jihu Afriky byl opravdu propracovaný, i tak však byla hrozba rasové války permanentní. Pozice bílé menšiny tu vzdáleně upomínala na postavení **Spartanů** mezi perioiky a hélóty, viz Pavel Oliva, *Sparta a její sociální problémy*, Praha 1971. Komunitaristické řešení zase připomíná doby, kdy jednotlivá cizí etnika měla na hostitelském území vlastní samosprávu, soudnictví, cosi jako vlastní sociální systém apod. (jako např. pražští Židé). Je tu ale jeden zásadní rozdíl. Ve středověkém stavovském státě nikdo neuplatňoval parolu „rovnosti, volnosti a bratrství“.

6. Liberální kapitalismus „řízený volnou rukou trhu“ prodává rovněž vyspělé technologie potencionálním nepřátelům, ačkoli jeho bezpečnost je dnes, kdy se **vojenské ctnosti** stávají u konzumně orientovaných obyvatel „něčím jen velmi těžko pochopitelným“, založena právě na technologické převaze. V systému, v němž je prodejnost všeho a každého jedním z nejcharakterističtějších rysů tomu ostatně ani nemůže být jinak.

7. Kamarádům z řad **národních konzervativců**: nezaměňujte, resp. neztotožňujte prosím „naši Evropu“ s EU, která reguluje, unifikuje a podchycuje kde co, kdežto nejzákladnější „říšská“ (a tedy konzervativní témata jako jsou: jednotná zahraniční politika, společná armáda, jasná osobnost v čele) systematicky obchází a před skutečnými problémy strká doslova hlavu do písku. A nejde tu jen o nezvládnutou, nekontrolovatelnou imigraci z Afriky a Asie. Také námitky, zda vůbec může fungovat společná měna bez rozpočtové a politické unie tak rozdílných zemí jakými jsou např. Německo a Řecko, byly už v počátcích eura smeteny rychle pod stůl.

7b. **„Pevnost Evropa“** musí být hospodářsky soběstačná (přirozeně k ní patří i slovanské Rusko spojené s federativní centrální a západní Evropou konfederací), s vojenským potencionálem natolik mocným, aby pro zajištění vlastní bezpečnosti i globálních zájmů mohla vést defenzivní i ofenzivní operace vně svých hranic: její vyhraněnou a dlouhodobou zahraniční politiku budou ostatní politické či geopolitické velmoci (USrael, Čína, Indie, Japonsko, jednotlivé islámské bloky, Brazílie) uznávat pouze na základě schopnosti ji prosazovat. Na tuto „evropskou cestu“ zajisté není možno vykročit bez silného politického ústředí.

Článek je výtahem z příspěvku Dr. Pierre Viala: *Für eine identitäre Strategie in Europa* uveřejněného v kalendáři Mars Ultor pro rok 2011. Kalendář Mars Ultor 2011 (Der Taschenbuchplaner der Avantgarde) je možné objednat na stránkách Thule Seminar Dr. Pierra Krebse.